

MAZBRIEDES KRASTA ATTĪRĪŠANĀ piedalījās 17 talcinieki – Dikļu brīvprātīgie ugunsdzēsēji un viņu tuvinieki.

Dikļu brīvprātīgie ugunsdzēsēji talkā attīra upes krastu

Iloņa Fērmāne

Aprīlis Latvijā ir vides sakopšanas mēnesis, kad katrs aicināts piedalīties gan Lielajā talkā, gan dažādos citos veidos, kolektīvi vai individuāli, sakopt apkārtni. Dikļu brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedrība pavasara talku aizvadīja 11. aprīlī, ieplānojot pie reizes arī ugunsdzēsēju mācības, ugunsdrošības apsekošanu un ugunsdzēsības sakārtošanu.

No rīta ugunsdzēsēji pulcējās Dikļu Kultūras namā, lai piedalītos ugunsdzēsības mācībās, ku-

ras vadīja Valmieras novada Brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedrības priekšsēdētājs Egīls Kaužēns. Andris Krēsliņš, Dikļu brīvprātīgo ugunsdzēsēju priekšnieks, bija saplānojis darbošanas visas dienas garumā – līdz pusdienas laikiem mācības, bet pēc pusdienām visi talkoja pie Dikļu skolas.

«Ugunsdzēsēji mācībās parasti atkārtoti dažādas iepriekš apgūtas zināšanas, jo negadījumi nenotiek katru dienu, tāpēc ir lietas, kuras var piemirsties, un ir svarīgi par tām runāt un atkārtot, lai nebūtu raizes par uzdevuma izpildi un

viss notiktu raiti, ar pārliecību,» par ugunsdzēsēju mācībām stāsta E. Kaužēns. «Mācības vajadzīgas, lai komandas biedri varētu saprasties no pusvārda un mācētu pieņemt lēmumus stresa situācijās. Reizēm sagatavoja kādu testa pārbaudes darbiņu, kuru pildot var atsvaidzināt zināšanas. Kā saka – atkārtošana zināšanu māte.»

«Ziema mums ir klusais periods, jo mūsu ugunsdzēsēju mašīnai šobrīd nav siltas garāžas, tāpēc tā, tāpat kā lāči, aiziet ziemas gulā. Bet nu jau dienas kļū-

st aizvien siltākas, tāpēc esam automašīnu uzpildījuši ar ūdeni un gatavi steigties palīgā nelaimē nonākušajiem,» stāsta A. Krēsliņš un atklāj talkas dienas norisi. «Pa ziemu šīs tas var piemirsties, tāpēc 11. aprīlī svarīgākās lietas atkārtojām, piemēram, darba drošības instrukciju, pēc kuras visi parakstījās par tās apguvi. Atkārtojām par aprīkojuma izmantošanu un pielietojumu, tā izvietojumu uz automašīnas. Veicām ugunsdzēsības ūdens ņemšanas vietu pārbaudi un vienlaikus atkārtojām, kā iegūt ūdeni no centrālā ūdensvada, uz kura ir hidranti.»

Ja dīklēniešu ugunsdzēsības auto ziemā nebrauc, tad nelaimes gadījumā palīdzība var ierasties tikai no Valmieras, un tas prasa zināmu laiku, kad svarīga ir katra minūte...

«Mēs jau vairāk nekā desmit gadus cenšamies dažādos veidos izcīnīt automašīnai garāžu,» saka A. Krēsliņš. «Esam rakstījuši projektus un kopā gan ar iepriekšējo novada vadību, gan tagadējo novada pašvaldību esam plānojuši, bet pagaidām tas nav izdevies. Plānojot šī gada budžetu, sniedzām novadam priekšlikumu gan par vietu, kur izbūvēt, gan izmaksām, un nauda tam tika ieplānota. Tagad esam cerību pilni, ka beidzot mūsu galvenais glābējs tiks pie siltas garāžas. Ar darbiem jau esam vairākkārt pierādījuši, ka tuvākajā apkārtnē mēs esam klāt un bieži vien jau atrisinājuši problēmu, līdz sabrauc tālāk atrodošās komandas. Tā ir tā veiksmes atslēga, kad vietējā komanda ierodas notikuma sākuma stadijā un vai nu nodzēš ugunsgrēku, vai ierobežo tā izplatību, attīstību. Tā mēs izglābjam cilvēkiem īpašumu no būtiskiem zaudējumiem. Ar šādu

rīcību visi esam tikai ieguvēji.»

Pēc mācībām Dikļu ugunsdzēsēji devās sakopt upes krastu pie Jura Neikena Dikļu pamatskolas.

«Skolai blakus tek upīte Mazbriede, kura vienlaikus skolai ir ārējās ugunsdzēsības ūdensapgādes nodrošinājuma vieta,» skaidro A. Krēsliņš. «Reiz praktiskajās mācībās apgūvām ugunsgrēku dzēšanas un glābšanas darbus izglītības iestādēs, un Egīls mums bija uzdevis gādāt par nepārtrauktu ūdens nodrošināšanu dzēšanai no upītes līdz skolai. Uzdevumu izpildījām, bet tas prasīja zināmu laiku un piepūli, jo visa piekrastes teritorija bija aizaugusi ar krūmiem. Ugunsgrēka gadījumā katra sekunde ir dārga, un ugunsdzēsības ūdens ņemšanas vietām ir jābūt brīvi un viegli pieejamām jebkuros laika apstākļos. Mums rūp mūsu drošība, tāpēc šogad talkojām pie skolas, lai sakārtotu ugunsdzēsības ūdens ņemšanas vietu.»

Padarītais pašiem ugunsdzēsējiem nesīs gandarījumu un stiprinājis komandas garu.

«Savs laiciņš tiek veltīts ģimenes dārziņam un savs – mūsu kopienai,» atzīst A. Krēsliņš. «Paši sev organizējam svētkus, izklaides, mācības un darbus. Nevienam ar varu neko neuzspiežam. Mūsu lielākā vērtība ir mūsu cilvēki, tāpēc darbojamies tā, lai pašiem būtu interesanti, lai mūsu komandā valdītu pozitīva aura, kopā nākam ar ģimenīvu un bērniem. Gribam šīs tradīcijas nodot jaunajai paaudzei, jo Latvija sākas no katras ģimenes, sētas un pagasta. Tāpēc viens no svarīgiem aspektiem ir saglabāt komandā pozitīvu klimatu, tad arī rodas vēlme darboties. Mēs zinām – Latvija var, viss ir mūsu pašu rokās.»

Starp divām mājām – Evijas Briedes ceļš uz Latviju

Kad pirmo reizi satiekam Eviju Briedi Dikļos, viņas stāstā jaušama gan viegla nostalgija, gan iekšējs spēks. Viņa ir viena no tiem cilvēkiem, kuru dzīve ritējusi starp divām valstīm – Latviju un Vāciju – un kuri pamazām meklē ceļu atpakaļ uz savām saknēm.

Ceļš prom no Latvijas

Evija dzimusi Jaunpiebalgā, skolojusies Vecpiebalgā un Siguldā, vēlāk studējusi Latvijas Sporta akadēmijā. Taču jau jaunībā viņa saprata – viņai nepieciešamas pārmaiņas. 90. gadu beigās Evija devās uz Vāciju. Tur viņa sagaidīja realitāti, kas nebija vienkārša – Latvijā iegūtā izglītība netika pilnībā atzīta, un viss bija jāsāk no jauna. Viņa mācījās, strādāja, meklēja savu vietu. Sākumā izvēlējās mediju tehnoloģijas, bet drīz vien saprata – tas nav viņas ceļš. Darba vide bija izaicinoša, īpaši kā sievietei un iecerotājai. Bija jācīnās par katru soli un jāaplūcina sevi no jauna.

Atrast savu aicinājumu

Lēmums mainīt virzienu atnāca ar pieredzi. Evija pievērsās pedagogijai un darbam ar bērniem – jomai, kurā viņa sajuta patiesu piepildījumu. Viņa sāka darbu bērnu dārzā, vēlāk iesaistoties izglītības sistēmā arvien plašāk.

Karjera ceļš nebija viegls – valodas barjera un atšķirīgā kultūra lika sevi manīt. Tomēr Evija neatlaidīgi gāja uz priekšu. Lielu atbalstu sniedza ģimene – īpaši vīrs, kuru viņa satika Vācijā. Viņš bija tas, kurš iedrošināja nepadoties un turpināt

iesākt. Laika gaitā ģimenē piedzima divi bērni, un dzīve Vācijā kļuva stabila. Taču iekšēji arvien biežāk parādījās sajūta – kaut kā pietrūkst.

Ilgas pēc mājām

Jo ilgāk Evija dzīvoja Vācijā, jo spēcīgāka kļuva vēlme atgriezties Latvijā. Viņai pietrūka ne tikai valodas un vides, bet arī tuvuma ar ģimeni. Īpaši svarīgs kļuva atpūtas moments – nepvēlēšanās attiecības ar vecākiem piedzīvot tikai no attāluma. Viņa saprata, ka vēlas būt klātesoša, nevis tikai viesis savā dzimtenē. Tomēr atgriešanās nebija vienkārša. Praktiski šķēršļi –

birokrātija, sistēmu atšķirības un ikdienas jautājumi – lika justies kā svešinieci savā valstī.

Atgriešanās – lēns un apzināts process

Evija izvēlējās nesteigties. Viņa sāka veidot dzīvi Latvijā pakāpeniski – samazināja darba slodzi Vācijā, biežāk brauca uz Latviju un izveidoja savu uzņēmumu. Šis ceļš izrādījās sarežģītāks, nekā sākumā šķita. Interese no iestādēm un sadarbības partneriem bija, taču reālā sadarbība bieži vien nenotika tik ātri, kā cerēts. Tas lika

saprast – atgriešanās ir process, kurā nepieciešama pacietība.

Šobrīd Evija dzīvo starp divām valstīm – Latvijā viņa jau ir klātesoša, bet finansiālā stabilitāte joprojām lielā mērā saistīta ar darbu Vācijā.

Divas pasaules vienā dzīvē

Evijas ģimene ir svarīga šī stāsta daļa. Vīrs apgūst latviešu valodu, bērni to saprot un pakāpeniski apgūst, un visa ģimene soli pa solim tuvāk iepazīst Latviju kā savu nākotnes mājvietu. Dikļos viņi iegādājušies māju – vietu, kur beidzot var justies kā savējie, nevis viesi. Tā ir sajūta, kas dod stabilitāti un piederību.

Starp divām identitātēm

Evija atzīst – dzīvojot tik ilgi ārzemēs, identitāte kļūst daudzslāņaina. Viņa nejūtas pilnībā piederīga tikai vienai valstij. Taču izvēle, kur būt, viņai ir skaidra – Latvija ir vieta, kur viņa vēlas veidot savu nākotni.

Skats nākotnē

Evijas mērķis ir pilnībā pārcelties uz Latviju un izveidot šeit stabili dzīvi. Viņa saprot – tas prasa laiku, pacietību un spēju pieņemt realitāti tādu, kāda tā ir.

Viņas stāsts nav par strauju atgriešanos. Tas ir par ceļu – pakāpenisku, reizēm sarežģītu, bet apzinātu. Un varbūt tieši tādā veidā arī ir vispiesācīgākais.

Marta Riekstiņa,

Vidzemes plānošanas reģions

Foto no personiskā arhīva